

ת"פ 42191/09/15 - מדינת ישראל נגד עופר עמרד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 42191-09-15 מדינת ישראל נ' עמרד

לפני המאשימה: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלכס ישראלוב

הנאשם: נגד
עופר עמרד
ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה סתם לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), וזוכה מהעבירה של איומים לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.
2. פרטי העובדות נקבעו בהכרעת הדין; והמעין יעין שם. בתמצית שבתמצית ולצורכי גזר הדין בלבד יצוין כאן כי האירוע מושא כתב האישום החל בתקרית בין כלבו של הנאשם לבין כלבו של המתלונן, שקרתה בעת שהמתלונן וזוגתו מטיילו עם הכלב.
- כלבו של הנאשם, שלא היה קשור, תקף את כלבו של המתלונן. מ הרימה מיד את הכלב והשניים אמרו לנאשם כי הם יפנו לפיקוח העירוני. או אז הנאשם - שאין מחלוקת כי קודם לכן שתה משקה אלכוהולי - סטר בחוזקה על לחיו של המתלונן.

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

3. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ע/1). כעולה מגיליון זה לנאשם, יליד שנת 1962, 8 הרשעות קודמות במגוון של עבירות, לרבות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (ר' הרשעה מס' 2 בגיליון). הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הינה משנת 2011, בגין עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים. עם זאת יש לציין, כי הרשעה זו הינה בגין עבירות משנת 2007.
4. ב"כ המאשימה הדגיש את נסיבות החומרה של האירוע, שבמהלכו - על רקע אירוע של מה בכך בין הכלבים - הנאשם סטר על פניו של המתלונן בחוזקה. בנסיבות אלה, וכאשר בשלב מאוחר יותר הנאשם אף רדף אחר המתלונן, טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע דנא צריך

להיות בין עונש של מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאת אותם בדרך של עבודות שירות, לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

5. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתר ב"כ המאשימה לגזור אותו באמצעו. בהקשר זה הדגיש ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל כאמור 8 הרשעות קודמות, כמו גם את העובדה שבעבר בתי המשפט התחשבו בנאשם, אך חרף זאת הוא חזר לסורו. עוד עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם ענישה נלווית, דהיינו: מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלונן.

6. ב"כ הנאשם, מצידו, עתר - כדבריו, באופן חריג - לביטול ההרשעה. לטענת ב"כ הנאשם, ההרשעה תגרום לנאשם פגיעה תעסוקתית חמורה וקונקרטית, וזאת בהתחשב בעובדה שהנאשם עובד כמדביר. ב"כ הנאשם הפנה לכך שלאחרונה התקבל חוק הסדרת העיסוק בהדברה תברואית, תשע"ו-2016, אשר על-פי הוראותיו, החל משנת 2019, עיסוק כמדביר יהא טעון רישיון מטעם הרשם לענייני מדברים. בנוסף, לפי הוראות סעיף 10(א)(5) לחוק הנ"ל, ניתן לסרב למתן רישיון אם המבקש **"הורשע בעבירה פלילית אשר מפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לדעת הרשם לשמש מדביר"**.

והנה, הנאשם פנה לקבלת רישיון מדביר כנדרש אך בקשתו נדחתה. הנימוקים להחלטת הדחייה היו, כך לטענת ב"כ הנאשם, **"העבירות החמורות שבוצעו קודם לכן בשילוב עם ההרשעה שבה נידון במסגרת תיק זה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 25). מכאן, שההרשעה בתיק דנא גורמת לנאשם לפגיעה תעסוקתית אמיתית, בפרט בהתחשב בכך שאלמלא ההרשעה דנא ההרשעות הקודמות היו עתידות להתיישן בשנת 2018.

7. נימוק נוסף לביטול ההרשעה ביקש ב"כ הנאשם למצוא בטעמים של "הגנה מן הצדק". ב"כ הנאשם הפנה לעובדה, אשר נקבעה בהכרעת הדין, שלפיה לאחר שהמתלונן קיבל סטירה הוא הלך אחרי הנאשם וזרק לכיוונו חצץ. אמנם החצץ לא פגע בנאשם אך המתלונן - להבדיל מהנאשם - לא נחקר באזהרה, בחשד לניסיון תקיפה, וממילא לא הועמד לדין. מדובר אם כן, כך לשיטת ב"כ הנאשם, באכיפה בררנית. אמנם לא מדובר בנסיבות העשויות להצדיק זיכוי של נאשם, אך עדיין יש ליתן להן משקל במישור הענישה, לרבות בשאלת ההרשעה.

8. באשר למתחם העונש ההולם טען ב"כ הנאשם כי המתחם לו עתר ב"כ המאשימה הינו מחמיר מדי, ועל-פי מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה המתחם ההולם הינו בין ענישה הצופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר בפועל, שבדרך כלל ניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות.

עוד ציין ב"כ הנאשם - כנסיבות לקולה - את גילו של הנאשם (55 שנים), את העובדה שהוא גרוש ואב לשלושה ילדים בגירים, אשר הצעיר ביניהם הוא בן 19 וסמוך על שולחנו. בנוסף הדגיש ב"כ הנאשם את עבודת הנאשם כמדביר, כאשר נוכח כניסתו לתוקף של החוק החדש מצוי הנאשם במצב תעסוקתי רגיש.

9. הנאשם עצמו לא ביקש להוסיף דברים לעניין העונש.

סוגיית ההרשעה:

ג.

10. דין הוא כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת ראיות ובין על-פי הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות

לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה הינה אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן, שבהם מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997) (להלן - הלכת **כתב**), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; **ושנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342).

11. במקרה דנא שני התנאים אינם מתקיימים. לעניין התנאי הראשון שנקבע בהלכת **כתב** יש להדגיש, כי עסקינן בנאשם שהינו בעל לא פחות משמונה הרשעות קודמות, במגוון של עבירות. בנסיבות אלה, על פני הדברים לא ניתן לקבל את הטענה כי דווקא ההרשעה התשיעית היא זו שתפגע בנאשם פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; בפרט כאשר אפילו לפי טיעון הסניגור ההרשעה דנא לא היתה אלא אחד הנימוקים לדחיית בקשת הנאשם לרישיון מדביר וכנימוק נוסף לדחייה צוינו עבירות חמורות אותן ביצע הנאשם בעבר.

מכאן שלא הוכח לפניי, כלל ועיקר, כי ההרשעה דנא תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. בהקשר זה גם לא למותר להעיר, כי שיקול מרכזי לעניין שיקום - הגם שלא בלעדי - הינו נטילת אחריות; ואילו כאן עסקינן בנאשם שלא נטל כל אחריות על מעשיו, לא במהלך החקירה, לא במהלך המשפט ואף לא בדברו האחרון של הנאשם לעונש. ספק אפוא אם ניתן כלל לדבר, במקרה דנא, על הליך משמעותי ומהותי של שיקום אשר במסגרתו הנאשם מבקש להפיק לקחים מהמעשים שעשה ולשנות את דרכיו.

12. לעניין התנאי השני שנקבע בהלכת **כתב**, יש לציין כי עסקינן בעבירת אלימות, אשר בוצעה בראש חוצות. הנאשם, בגין עניין פעוט של מה בכך, הרשה לעצמו לסטור בחוזקה על פניו של המתלונן; והכל ברחוב ובפרהסיה. מכאן, שמעבר לחומרה שבביצוע עבירת אלימות באשר היא, במקרה דנא גם נסיבות הביצוע הינן חמורות ומלמדות על עזות מצחו של הנאשם וזלזולו בזולת. בנסיבות אלה בוודאי שסוג העבירה, בנסיבותיה הקונקרטיות, אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

13. הנה כי כן, שני התנאים שנקבעו בהלכת **כתב**, כתנאי לביטולה של הרשעה, אינם מתקיימים במקרה זה; וממילא דינה של עתירת ההגנה לביטול ההרשעה - לדחייה.

ד. דיון והכרעה לעניין העונש:

14. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40יג לחוק העונשין.

15. במקרה דנא עסקינן בעבירה אחת של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, ומקובל עליי טיעון ב"כ הנאשם שלפיו מתחם העונש ההולם לו עתר ב"כ המאשימה הינו מחמיר מדי. על פי מדיניות הענישה הנהוגה, כאשר מדובר בעבירה אחת של תקיפה סתם, מתחם העונש ההולם הינו בין ענישה צופה פני עתיד לבין עונש של מספר חודשי מאסר בפועל; ומתחם זה הולם אף בעניינו.

16. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם 8 הרשעות קודמות. נתון זה הינו כמובן בעל משמעות מהותית לחומרה. יחד עם זאת, יש לציין כי הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הינה משנת 2011, בגין עבירות משנת 2007.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של העדים, לרבות המתלונן וזוגתו. יחד עם זאת, זוהי זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובת הנאשם דנא (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין).

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו כבן 55 שנים, גרוש, ונסיבות חייו - כפי שתוארו על-ידי הסניגור - אינן פשוטות.

17. המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, כי בנסיבות עניינו של הנאשם ניתן להסתפק במקרה זה, אם גם תוך פסיקה לצד קולה, בענישה צופה פני עתיד, במישור עונש המאסר, וזאת בצירוף ענישה כספית ופיצויים למתלונן.

18. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות נגד הגוף.

(ב) קנס בסך של 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשני תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.17 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

(ג) פיצויים למתלונן, עד התביעה מס' 3, בסך של 1,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.9.17.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ז, 02 יולי 2017, במעמד הצדדים.